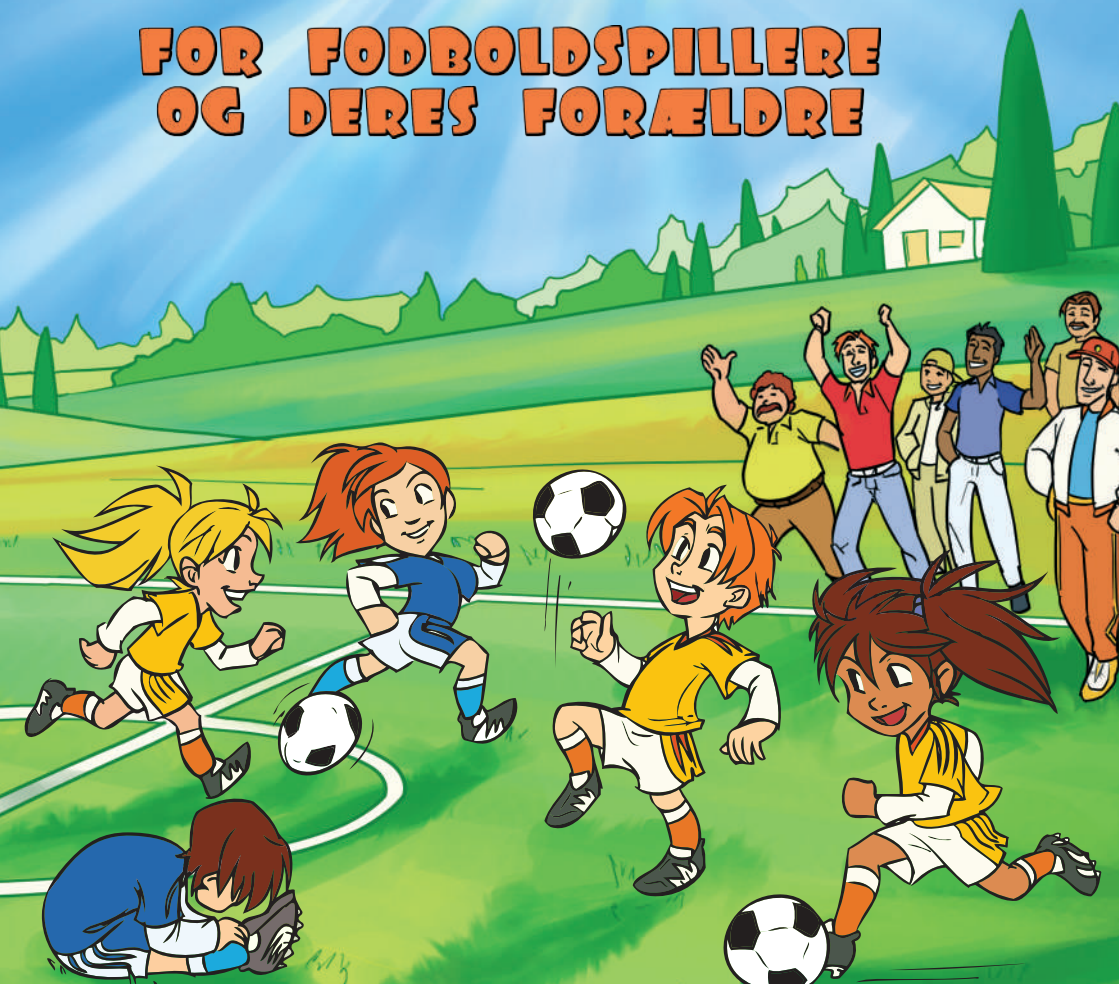

FAIR PLAY

FOR FODBOLDSPILLERE
OG DERES FORÆLDRE

– fra leg til landshold

Så var dagen endelig kommet, hvor Uma og Elias skulle spille mod rivalerne fra nabobyen. De havde begge to glædet sig meget til at spille, for vejret var dejligt, og der var kommet en masse forældre for at heppe.

Holdet ankom til nabobyen, hvor de skulle spille mod det blå hold. »Det bliver svært at vinde,« tænkte Elias på vej mod omklædningsrummet. Træner Per fortalte, at alle på holdet fik lov at spille mindst én halvleg, så de kunne ligeså godt forberede sig på en masse udskiftninger. Elias, som var rigtig god til at score mål, blev sur, for han ville være på banen hele kampen, men det var Træner Per ligeglad med, for alle på holdet skulle prøve at spille.

Elias havde fået besked på at tage sine benskin-
ner på af Træner Per. »Ellers må man ikke spille,«
forklarede han. Inden Elias kunne nå at brokke sig,
ankom det andet hold i deres blå trøjer.

De så godt nok store ud. »Målmanden er jo næsten
så stor, at han ikke engang kan være inde i målet,«
sagde Uma og kiggede nervøst på Elias.

Pludselig fløjtede dommeren. Elias troede, at kampen allerede var gået i gang, så han løb hen og sparkede til den nærmeste bold.

Men dommeren havde kun fløjtet for at få holdene til at komme ind på banen og ønske hinanden god kamp.

"God kamp!", sagde de alle sammen til hinanden og dommeren.

Nu var alle klar, og dommeren fløjtede igen.

Denne gang startede kampen, og alle forældre begyndte at heppe ude på sidelinjen.

Der var kun spillet et par minutter, da en af de blå skød på mål, men Elias strakte armen ud og ramte bolden med armen.

Dommeren fløjtede højt og sagde: »Der er frispark til de blå. Man må ikke tage bolden med hænderne eller armene.« Det vidste Elias godt, så han nikkede og listede ned til sin målmand for at dække op.

En af de blå spillere tog tilløb og skød alt, hvad han kunne. Bolden susede så hurtigt ind i målet, at målmanden ikke havde en chance, og de blå førte 1-0.

Forældrene ude ved Træner Per klappede, selvom det var det andet hold, der scorede. Det var nemlig et rigtig flot mål, og Per havde sagt, at man også skulle klappe, når de andre scorede.

Nu måtte der ske noget. Træner Per valgte at skifte Uma ind i stedet for en af de andre spillere, men Uma var så ivrig, at hun løb ind på banen, før den anden spiller var kommet ud.

»Hov hov,« sagde dommeren. »Du må først gå ind på banen, når den anden spiller er gået ud. Ellers er der jo for mange spillere på banen.« Uma sagde, at hun nok skulle huske det til næste gang og spurtede derefter ind til sine holdkammerater, der gav bolden op.

En pige fra det gule hold havde fået bolden, men pludselig kom en stor blå spiller løbende fra siden og gled ind i hendes ben, så hun faldt hen ad græsset. Dommeren fløjtede og fortalte, at der var frispark til pigen.

Hun var blevet lidt ked af det, for det gjorde ondt, men hun blev hurtigt glad igen, da den blå spiller skyndte sig hen at sige undskyld, fordi han havde spændt ben.

Senere i kampen fik Elias bolden tæt på de blås mål. Hans far råbte så højt, at alle de andre forældre kiggede underligt på ham.

»Kom så, Elias – Skyyyyyyyyyd!« Elias ville ønske, at hans far ikke råbte så meget. De andre voksne heppede på alle spillerne, men Elias' far var ligeglad. Han skrålede bare ude på sidelinjen, at han skulle score, så de kunne vinde kampen. Det syntes Elias ikke var rart.

Han skød på mål, men ramte helt ved siden af, fordi han var så forvirret af sin fars råben og skrigen. »Naaaaaaarj!« skreg hans far.

En af de andre voksne gik over til Elias' far og sagde, at han skulle være stille. »Hér, drik en kop kaffe i stedet for at råbe,« sagde han til Elias' far, der blev ret flov.

Nu var der pause, og alle spillerne samledes ude ved sidelinjen, hvor Træner Per delte vanddunkene rundt.

»I klarer det rigtig flot,« sagde Per, da spillerne havde hvilet sig lidt. »Bliv bare ved at kæmpe, så skal I nok få scoret nogle mål.«

Dommeren fløjtede som signal til, at pausen var overstået, og anden halvleg skulle i gang.

De blå gav bolden op og stormede frem ad banen.
Elias løb lige bagved spilleren, som havde bolden.
Han kunne ikke helt nå at indhente ham, så han holdt
den blå spiller lidt i trøjen.

Dommeren fløjtede straks og sagde til Elias, at han ikke
måtte holde i modspillerne.

Frisparket blev heldigvis sparket langt over mål.
Det havde ikke været godt, hvis de blå havde scoret til
2-0.

Kun et øjeblik senere fik Uma bolden. Hun dribblede rigtig godt, men en blå spiller fik alligevel snuppet bolden fra hende.

Uma blev så sur, at hun puffede hårdt til den blå spiller, så han røg ned på jorden. Dommeren skyndte sig derhen for at skælde Uma ud. »Men hvad gør du dog? Man må da ikke puffe.«

Uma vidste godt, at hun ikke havde overholdt reglerne,
og hun skyndte sig at sige undskyld til spilleren.
Der var heldigvis ikke sket ham noget.

De blå sparkede frisparket helt ud til sidelinjen, hvor en af deres spillere løb. Han nåede at snuppe bolden, da den trillede på linjen, men dommeren fløjtede og sagde, at bolden havde været ude.

Den blå spiller blev meget sur, for han vidste nemlig godt, at bolden skulle være helt ude over linjen, før den er ude. »Det kan godt være, at du har ret i, at bolden ikke var helt ude, men sådan så det altså ud, derfra hvor jeg stod. Alligevel skal du huske, at man ikke må brokke sig. Jeg gør det, så godt jeg kan,« sagde dommeren.

Den blå spiller kunne godt forstå, at dommeren ikke kunne se alting, så han sagde undskyld til dommeren, fordi han havde brokket sig, og spillet fortsatte.

Elias kastede indkastet ind på banen. Han huskede, at man skulle kaste med begge hænder hen over hovedet, og at begge ben skulle røre jorden, når han kastede.

Bolden røg desværre hen til en blå, der dribblede hen imod målet.

Uma var den sidste forsvarsspiller, så hun sprang ned i en glidende tackling og prikkede bolden væk fra den blå spiller. Selvom hun slet ikke havde ramt ham, kastede han sig ned på jorden og tog sig jamrende til sit knæ. Uma fattede ikke, hvad han lavede. Dommeren, som havde set det hele, løb over til den blå spiller: »Den går ikke,« sagde dommeren. »Hun ramte dig slet ikke, så nu får du et gult kort.« Det var lidt pinligt for spilleren, der havde spillet skuespil for at få et frispark. Hans træner blev også rigtig sur og sendte ham i bad.

Uma sparkede bolden op til Elias, der nu var alene med den anden målmænd.

Der var kun få sekunder tilbage af kampen, og Elias havde mulighed for at redde kampen. Han skød, og bolden havde meget fart på.

Alle holdt vejret, og Uma håbede sådan, at bolden ville gå ind. Desværre ramte den stolpen og røg ud af banen. Nu var tiden gået, og dommeren fløjtede kampen af.

Elias blev helt slukøret, men han mødtes alligevel med sine holdkammerater inde på midten af banen, hvor de sagde tak for kampen til det andet hold og dommeren. Træner Per kom også ind og sagde tak for kampen til dommeren og det andet holds træner. Han gik hen til Elias og klappede ham på hovedet. »Op med humøret, Elias. De andre var bedre. Sådan er det. Nogen skal jo tabe.«

Elias blev hurtigt i bedre humør, da Uma kom hen med en flaske vand til ham.

Træner Per sendte holdet i bad, og da de havde klædt om og skulle sige farvel til hinanden ude på parkeringspladsen, gav Uma Elias et stort kram.

»Jeg glæder mig allerede, til vi skal spille fodboldkamp næste gang,« sagde hun.

Kan du huske, da en af de blå spillere nåede at
snupe bolden lige inden, den røg ud? Her er tre
bolde. Hvilken bold er ude, og hvilke er inde?

(Svar: Hele bolden skal være ude over linjen, før den er ude. Hvis man kigger oppefra, så skal der altså være luft mellem bolden og linjen, før den er ude. Det samme gælder, når bolden ryger i mål.)

Elias var rigtig god til at kaste
indkast. Men hvem af disse
spillere kaster indkast på den
rigtige måde?

(Svar: Et indkast skal kastes med begge hænder. Man skal kaste bolden over hovedet, og man skal have begge ben på jorden – enten på linjen eller udenfor.)

Elias kommer til at tage med hænder på et tidspunkt. Hvis man gør det, er der frispark. Men hvilken af disse spillere tager ulovligt med hænder?

(svar: Man må ikke røre bolden med hånden eller arme, men hvis bolden bliver spærket hen på ens arm, så er der ikke frispark.)

Det er vigtigt at have det rigtige udstyr på, når man skal spille fodbold. Elias havde glemt sine benskinner, og dem skal man have på, når man skal spille. Men der er også ting, man ikke må have på. Hvilken af disse spillere må gerne spille med, og hvorfor må de andre ikke være med?

(svar: Man må ikke have ure, halskæder, smykker på, for det kan være farligt for en selv og for modspillerne.)

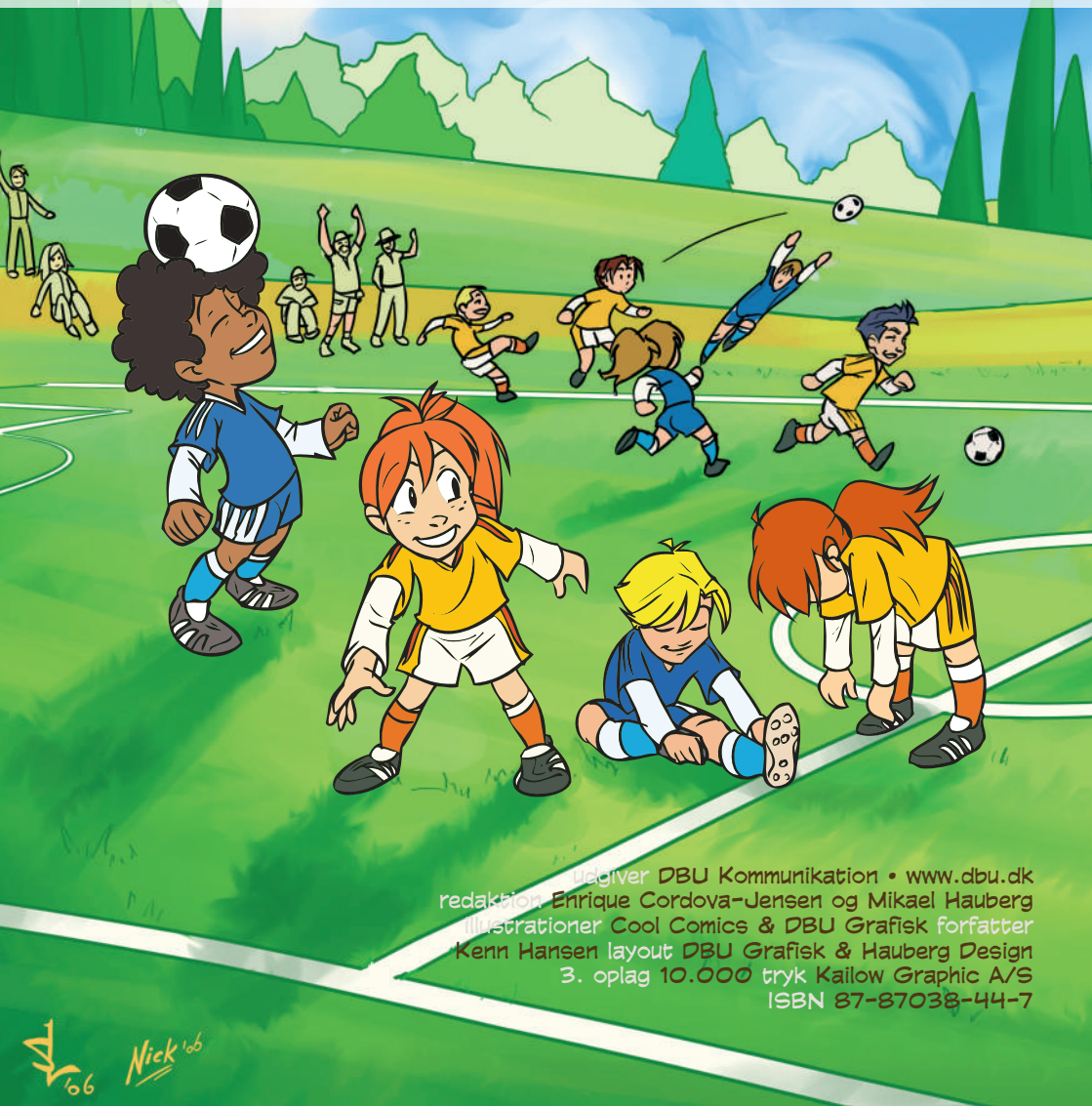

Er du god til Fair Play, så kan du blive maskot i landsholdets næste kamp i Parken. Læs mere på www.landsholdsklubben.dk

De 10 forældrebud

1 Mød op til træning og kamp – dit barn sætter pris på det 2 Forhold dig i ro på sidelinjen – lad børnene spille 3 Ophold dig kun langs den ene sidelinje – og i god afstand til trænere og spillere 4 Respekter trænerens brug af spillere – vær positiv og støttende 5 Respekter dommerens beslutninger – se på dommeren som en vejleder 6 Skab god stemning ved kampene – byd f.eks. udeholdets forældre på kaffe 7 Spørg om kampen var spændende og sjov – ikke om resultatet 8 Sørg for rigtigt og fornuftigt udstyr – overdriv ikke 9 Bak op om holdets og klubbens arbejde – din indsats bliver værdsat, ikke mindst af dit barn 10 Husk på, at det er dit barn, som spiller fodbold, ikke dig!

udgiver DBU Kommunikation • www.dbu.dk
redaktion Enrique Cordova-Jensen og Mikael Hauberg
illustrationer Cool Comics & DBU Grafisk forfatter
Kenn Hansen layout DBU Grafisk & Hauberg Design
3. oplag 10.000 tryk Kailow Graphic A/S
ISBN 87-87038-44-7